

4. Cilvēciskās kvalitātes mistērija

Cilvēku vienmēr pavada zināma mistērija, kā sarunvalodā apzīmē noslēpumainību. Vislielākie noslēpumi, protams, ir vienoti ar cilvēka izcelsmi.

Visticamākais, šis noslēpums nekad netiks atminēts. Cilvēka izcelsmes noslēpums attiecas uz cilvēka dzīves visdziļāko jēgu. Proti, nemitīgā tieksme uzzināt par savu izcelsmi cilvēku stimulē dzīvot vispār. Ne velti saka, ka dzīvei bez mērķa nav nekāda jēga. Un, lūk, cilvēka izcelsmes noskaidrošana ir cilvēka dzīves visakūtākais mērķis un reizē dzīves visdziļākā jēga. Savas izcelsmes noskaidrošana cilvēkam ir izziņas (gnozeoloģijas) ideāls. Domājams, mūžu mūžos nerasniedzams gnozeoloģiskais ideāls.

Noslēpumaina ir Ievas un Ādama piedzimšana. Noslēpumaina ir cilvēku turpmākā dzīvē pēc Ievas un Ādama piedzimšanas. Noslēpumaina ir rasu izcelsme, cilvēku ģeogrāfiskā izplatība uz planētas, cilvēces demogrāfiskie līkloči, cilvēciskās kvalitātes problemātika.

Jaunajos laikos noslēpumaini kļuva t.s. demogrāfiskie sprādzieni un to hronoloģiskās atšķirības starp „balto” cilvēku rasi un „krāsaino” cilvēku rasēm. „Baltajiem” cilvēkiem milzīgs demogrāfiskais sprādziens bija XIX gadsimtā, citām rasēm apmēram 150 gadus vēlāk – no XX gadsimta vidus līdz XXI gadsimta vidum. To neviens nevar izskaidrot. Var formulēt vienīgi hipotēzes.

Noslēpumaini ir cilvēciskās kvalitātes etniskie aspekti. Piemēram, atsevišķās tautās visi ir gudri cilvēki, bet citās tautās gudrus cilvēkus var reti sastapt. Ierindā starp prātā pelēkajiem cilvēciņiem var stāvēt tikai viens cilvēks gudra prāta krāsojumā (skat. ilustrāciju). Dažas tautas var būt mākslinieciski ļoti apdāvinātas, citas tautas var būt zinātniski ļoti apdāvinātas. Sastopamas tautas, kuras vēlas savu valsti. Taču ir sastopamas tautas, kuras pret savas valsts izveidošanu izturās inertī vai vispār tāds jautājums nepastāv. Mūsdienās ir starptautiskās struktūras, kuras valstis (reizē arī tautas) grupē saskaņā ar vienu kritēriju; proti, izdevušās vai neizdevušās valstis (tautas).

Taču cilvēku dzīvē ne viss ir noslēpumains. Vismazākie noslēpumi ir saistīti ar cilvēka vērtējumu. Teiksim, konkrēta cilvēka morālo vērtību (morālās īpašības) varam nekļūdīgi noteikt, ņemot vērā viņa rīcību. Šajā ziņā nepastāv noslēpumainība, jo mēs tūlīt saprotam, vai konkrētā cilvēka rīcība ir morāla rīcība jeb amorāla rīcība.

Tā, piemēram, nekāda noslēpumainība nepastāv medijos nesen publicētajā tekstā: „Politikas kuluāros šaurā lokā jau vairākas nedēļas apspriests, ka vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministra Eināra Cilinska (Nacionālā apvienība) darbība dažos aspektos, piemēram, dēļ kavēšanās veikt izmaiņas Rīgas un Ventspils brīvostu valdēs, neapmierina ne paša partijas spici, ne atsevišķus koalīcijas partnerus, pēdējās dienās sasaistīta ar viņa lēmumu piedalīties 16. marta leģionāru atceres pasākumos Rīgā, lai gan iespēja izmantot šo kā iegāni Cilinska demisijai tika apspriesta vēl labu laiku pirms Krievijas agresijas Ukrainā”.

Runājot par E. Cilinska kolēģiem („partijas spici” un „atsevišķiem koalīcijas partneriem”), varam nekļūdīgi teikt, ka tiekamies ar ļoti amorāliem cilvēkiem. Tie ir cilvēki, kuri domā tikai par sava biedra padzišanu no ministra krēsla. Tie ir cilvēki, kuri nerūp Rīgas un Ventspils brīvostas attīstība, bet rūp vienīgi valdes locekļu nepelnīti lielais atalgojums. Tie ir cilvēki, kuri biedriski neatrunā ministru nepiedalīties leģionāru pasākumā. Viņi savērnieciski klusi nogaida ministra līdzdalību, lai tas būtu skaists iegāns viņa atbrīvošanai no darba.

Sastopoties ar tamlīdzīgu rīcību, varam droši to kvalificēt kā ļoti amorālu rīcību, kas ir tipiska morālajiem deģenerātiem. Normālā valstī valdība ir vienota un savstarpēji izpalīdzīga komanda. Pie mums valdība ir savstarpēji naidīgu deģenerātu banda. Cilinska demisijas sižets noteikti ir viens no vizzemiskākajiem sižetiem pēcpadomju latviešu valdošās kliķes amatu dalīšanas riebīgajā tirgū.

Turpinot lasīt minēto tekstu, varam pārliecināties par mūsu valdības dziļo morālo pagrimumu. Tā vietā, lai godīgi un kolektīvi risinātu problēmas, un domātu tikai par valsts interesēm, tiekamies ar vienotās vienotības nelietīgajām intrigām un aizmugurisko sazvērestību: „Vienotībai, kā premjera partijai, jānodrošina miers koalīcijā un Cilinska demisija, kā iegānu

minot situācijas destabilizēšanu, piedaloties 16. marta pasākumos, būtu politiski veiksmīga izeja no samilztošās situācijas, spriež koalīcijas kuluāros. Premjeres Laimdotas Straujumas vārdā pozīcija, ka leģionāru atceres pasākumus Rīgā apmeklējušiem ministriem jādemisionē, aizvadītajā trešdienā aiz slēgtam durvīm apspriedusi arī Vienotības Saeimas frakcija”.

Tekstā atklājās arī ministra Cilinska valstiskās atbildības reti kroplā izpratne. Nekāda mistērija nav viņa kretīniskā vēlēšanās par katru cenu demonstratīvi būt kopā ar fašistiskās armijas leģionāriem 16.martā. Viņš labi apzinās nepieciešamību demisionēt pēc pasākuma. Tādējādi viņš uzskatāmi apliecina savu „politiķa” mazvērtību - necieņu pret valsti, Latvijas tautu un viņam uzticēto valstisko pienākumu: „Publiski kuluāros jau ilgāk apspriestais scenārijs par Cilinska iespējamo demisiju pirmo reizi izskanēja 6. martā, kad vides žurnāliste Anitra Tooma pēc tikšanās ar vides ministru sociālajā tīklā Twitter ierakstīja, ka Cilinskis intervijas laikā jau paguvīis atvadīties “sakarā ar 16. marta represijām”, jo ministriem, kas piedalīsies 16. marta pasākumos, “draudēts ar demisiju”. Vakarā jau par to, ka NA ministri, kas piedalīsies 16. marta pasākumos Rīgā, var zaudēt amatu, ziņoja arī Latvijas televīzijas Panorāma”.

Tekstā redzam, ka Cilinska kunga brāļošanos ar leģionāriem ietilpst viņa priekšstats par „nacionālo stāju”. Tas neliecina par garīgi līdzsvarota hominīda apziņu, bet gan liecina par slimīgi patmīlīga tipa rotaļāšanos ar savām mežonīgajām ambīcijām: „No Pietiek sarunas ar Cilinski aizvadītajā nedēļā radās iespaids, ka viņš ne tikai neturas pie Vides aizsardzības un reģionālās attīstības (VARAM) ministra krēsla, bet, iespējams, justos atvieglots, ja amatu zaudētu piespiedu kārtā, nodemonstrējis nacionālo stāju [..]”.

Ja noslēpumainība nepastāv saskarsmē ar mūsu „politiķu” morāli ļoti zemo (deģenerātu) līmeni, tad savādāk ir ar šī morāli zemā līmeņa rašanās izskaidrojumu. Šajā ziņā pastāv diezgan liela noslēpumainība. Mēs nevaram konkrēti atbildēt uz jautājumu par minētās cilvēciskās kvalitātes rašanos. Var būt tikai hipotēzes, kuras apmēram norāda amorālo parādību rašanās avotus.

Piemēram, mēs nevaram konkrēti atbildēt uz jautājumu, kāpēc pēcpadomju laikā ir tik liela amorālu cilvēku koncentrācija tajās struktūrās (parlamentā, valdībā), kurās objektīvi iederās tikai morāli cēlas personības. Nevaram atbildēt uz jautājumu, kāpēc apziņas destruktijas un morālās degradācijas tendence kļūst arvien grandiozāka. Noslēpumainībā ir tīts jautājums, kāpēc nelabvēlīgajos demogrāfiskajos apstākļos „baltie” cilvēki nevis morāli mobilizējās, bet gan morāli panīkst, tādējādi vēl vairāk iestiegot garīgā pagrimuma dūksnājā.

Noslēpumaini ir jautājumi ne tikai par latviešu tautas garīgo likteni, bet Rietumu civilizācijas visu tautu garīgo likteni. Nav šaubu, latviešu tautas liktenis ir organiski vienots ar visplašāko etniski ģenētisko kopainu un visas cilvēces antropoloģisko evolūciju. Šajā ziņā nav nekāda noslēpumainība. Zinātne jau sen ir pārvarējusi etnoloģisko izolacionismu tautu attīstības izpratnē. Zinātne katru tautu vērtē kopskatā ar citām tautām.

Zinātne ir centusies atbrīvoties no mistērijām. Taču faktiski tagadnes sabiedrība neko nevēlas mācīties no zinātniskajiem atklājumiem. Turklāt sabiedrība kļūst arvien trulāka, vīzdegunīgi ignorējot zinātniskās atziņas.

XX gadsimta beigās Rietumu civilizācijā radās jauna tendence un tāpat arī jauna intelektuāli radošā tēma zinātnei. Minētajā periodā pirmo reizi nākas sastapties ar zinātniskajiem tekstiem par cilvēku iracionālismu. Turklāt cilvēku iracionālisms tiek kopskatīts ar morālo un intelektuālo degradāciju.

Cilvēku iracionālismu konstatē ne tikai ekonomikā un politikā, bet arī filosofijā un mākslā, *Public Relations* un reklāmā. Zinātne saka, ka teicami izpildīta darba reputācijas vietā ir stājusies mākslīgi organizēta šova reputācija, kā tas izpaužas teritoriālajā mārketingā, pilsētām un valstīm vēloties lēti izdzīvot uz citu (investoru, tūristu) rēķina, nevis godīgi un rūpīgi strādāt, lai ar darbu nopelnītu cieņu un apbrīnu. Savukārt reklāma šodien reti aģitē pirkt precī. Reklāma visbiežāk rada jaunu patērēšanas vērtību – „iepakotus” pārdzīvojumus un izjūtas, kuras koncentrējas ap vārdu „baudīt”. Humanitārās tehnoloģijas ir kļuvušas par nozari, kurā no zīmēm rada jaunu simbolisko jēgu. Tas atbilst mūsdienu cilvēku „virtuālajām vajadzībām”, bez kurām vidējā un jaunākā paaudze neprot dzīvot.

Citiem vārdiem sakot, no XX gadsimta beigām nākas runāt par cilvēciskās darbības un uzvedības izpausmēm, kas liecina par veselā saprāta trūkumu un nepārprotamām muļķībām. Turklāt muļķības pavada morāles elementāru normu neievērošana.

Zinātne cenšas, taču noslēpumainība joprojām saglabājas. Zinātne galvenokārt analizē iracionālisma piemērus. Zinātne vismazāk runā par iracionālisma avotiem. Tātad vismazāk runā par galveno, jo galveno Rietumu cilvēki (arī zinātnieki) ir iemanījušies apiet ar līkumu. Ne velti Rietumu literatūrā Juvenālu citē tikai daļēji. Citē vārdus „Veselā miesā mājō vesels gars”; necitē teikuma otro daļu: „bet gars ir vesels tam, kurš lūdz Dievu”.

Rietumu cilvēki Dievu vairs nelūdz, un viņi pat lepojas ar savu novēršanos no Dieva. Taču acīmredzot viņi instinktīvi apzinās Juvenāla aforisma dziļo jēgu un tāpēc noklusē galveno.

Bet galvenais ir tas, ka atsacīšanos no Dieva (relīģijas, metafiziskajām vērtībām) skubina iracionālisma pieaugums cilvēku smadzenēs. Pieaugot iracionālismam, Dievs kļūst svešķermenis cilvēku garīgajā pasaulē, un cilvēki instinktīvi novēršās no Dieva, jo viņš vairs neiederās cilvēku iracionālajās galvās. Šajās galvās neiederās ne tikai Dievs, bet jebkura metafiziskā (dzīves augstāko pirmamatu) vērtība.

Bībelē tiek nepārprotami norādīts par prāta un saprātīguma nepieciešamību cilvēka dzīvē. Apustulis Pāvils, Solomons aicina cilvēkus būt saprātīgiem, nezaudēt prātu, stiprināt prātu, rīkoties vienmēr gudri un ar prātu. No Bībeles personāža aicinājumiem būt saprātīgiem var sastādīt biezu antoloģiju. Biezu antoloģiju var sastādīt arī no Bībeles fragmentiem par to, kas gaida nesaprātīgus un iracionālus cilvēkus.

Teologi, zinātnieki, filosofi šodien norāda, ka reliģiskās morālās normas tika izstrādātas, balstoties uz veselo saprātu. Bet tas nozīmē, ka arī normu realizācijā cilvēkiem ir jābalstās uz veselo saprātu. Cilvēkiem ir jāzina savu vajadzību un prasību mērs. Cilvēkiem ir jāprot ar prātu ierobežot viņiem dotās brīvības, lai garantētu dzīves harmoniju, dzīvojot kopā ar citiem savas sugas pārstāvjiem. Nesaprātīga brīvības izpratne agri vai vēlu izraisa konfliktus – morālo normu pārkāpumus. Cilinska kunga nesaprātīgā brīvības izpratne ir spilgts piemērs konfliktu izraisīšanā.

Zinātne ir noskaidrojusi, ka veselajam saprātam ir milzīga nozīme cilvēku savstarpējās attiecībās. Izrādās, cilvēku savstarpējā naidīguma psihogēnie faktori ir ļoti noslēpumains spēks, kuru nespējam pārvarēt un novērst tāpat kā nespējam pārvarēt un novērst zemestrīci, vulkāna izvirdumu, orkānu.

Lieta ir tā, ka cilvēks morālajā pasaulē ieiet ar bailēm, bet nevis ar mīlestību. Tātad morāles normu ievērošanu visefektīvāk var pamudināt bailes no soda, bet nevis līdzcilvēku aicinājums mīlēt un izpildīt morāles normas. Cilinska kungam nav bailes no soda. Viņš pat apzināti provocē sodu. Tas liecina ne tikai par ļoti dziļo morālo, bet arī intelektuālo pagrimumu – veselā saprāta trūkumu. Ne velti tautā saka, ka muļķis ne no kā nebaidās.

Rietumu civilizācijā pagaidām tikai nedaudzi speciālisti raksta par to, kas ir noticis ar cilvēkiem un kāpēc viņi ir kļuvuši tik nesaprātīgi. Speciālisti uzstājās relatīvi noslēgtā profesionālajā vidē. Publiskajā sfērā viņu apspriestā tematika ir ļoti reti sastopama, un sabiedrība par to praktiski gandrīz neko nezina.

Sabiedrība gandrīz neko nezina, ka ir īpaša zinātniskā disciplīna, kura spēj izskaidrot cilvēka evolūcijas norises un tajā skaitā arī iracionālisma masveidību. Tā ir eigēnika – mācība par ģenētikas izmantošanu cilvēka iedzimto īpašību uzlabošanā. Taču diemžēl eigēnika pati ir zināma mistērija Rietumu civilizācijā. Eigēniku eiropieši un amerikāņi ir nostūmuši malā – zinātnes perifērijā. Par to klusē masu komunikācijas līdzekļi.

Taču patiesībā ar eigēniku cilvēks sastopas ļoti bieži. Īpaši tas attiecas uz tiem cilvēkiem, kuri nodarbojas ar augu un dzīvnieku selekciju – jaunu šķirņu izaudzēšanu. Lai izaudzētu jaunu šķirni, viņi atlasa visspēcīgākos un visnoderīgākos organismus. Selekcionāri ļoti labi zina, ka dabā evolūcija balstās uz spēcīgāko organismu spēju piemēroties eksistences videi.

Zinātnei ir ļoti zināms, ka līdzīgs process notiek arī cilvēku sabiedrībā. Līdz XIX gs. vidum cilvēku sabiedrībā dominēja tāds pats atlases mehānisms kā augu un dzīvnieku evolūcijas procesā, – ģimenē no 10 bērniem izdzīvoja vidēji 2-3 bērni. Epidēmijas, slimības, bads „atlasīja”

vājākos un vismazāk piemērotos. Turklāt (un to gribas īpaši akcentēt) izdzīvoja ne tikai fiziski spēcīgākie, bet arī gudrākie, jo viņu intelektuālais potenciāls palīdzēja labāk piemēroties dzīvei.

Diemžēl jau XIX gs. otrajā pusē nepārprotami sākās cilvēka evolūcijas traucējumi. Visuzskatāmāk tas atspoguļojās tajā ziņā, ka arvien vairāk un vairāk sāka izdzīvot visnepiemērotākie un mazāk gudrie indivīdi.

Prāts un zināšanas cilvēces vēsturē vienmēr bija lielā cieņā. Veselības un intelekta gēni evolūcijas gaitā tika pārmantoti no paaudzes uz paaudzi. Jau Platons valdniekiem rekomendēja sekot, lai laulības notiktu tikai starp cienījamākajiem pāriem, jo viņiem dzims stipri un gudri bērni.

Taču situācija sāka mainīties reizē ar medicīnas attīstību un dzīves līmeņa uzlabošanos, kā arī higiēnas ieviešanu. Ne velti ir sastopams asprātīgs viedoklis, ka ziepju lietošana izmainīja cilvēku evolūciju uz sliktu pusi. Pateicoties ziepēm, cilvēki kļūst arvien dumjāki.

Tā, piemēram, vēstures grāmatās var izlasīt, ka tikai 1777.gadā Parīzē aizliedza „šmucspaini” izliet pa logu uz ielas. Personiskās higiēnas ieviešanā lieli nopelni bija kurtizānēm, kurām apnika smirdošie vīrieši ar karali Ludvigu XIV priekšgalā. Kurtizānes pašas cītīgi mazgājās un lika to darīt arī saviem klientiem. Frančiem kabatas lakatiņi vēl XIX gs. izraisīja alerģiju. Franči boikotēja Šekspīra slavenās lugas izrādes, jo Desdemona lieto kabatas lakatiņu.

Mūsdienu ģenētikas sasniegumi paver plašas iespējas precizēt cilvēka ģēnus, kuri atbild par nenormālībām cilvēka organismā – iedzimtām slimībām, prāta nepietiekamu attīstību, skeleta deformācijām u.c. Ģenētika ir noskaidrojusi arī to, ka 99 % no cilvēka ģēniem ir kopīgi ar šimpanzes ģēniem.

Pateicoties zinātnes atklājumiem, tagad labi ir zināms par rasu ģenētiskajām atšķirībām. Ģenētiskās atšķirības var konstatēt arī vienas tautas pārstāvjiem. Tātad elementāri var sacīt, ka cilvēki nav ģenētiski vienādi un starp cilvēkiem pastāv būtiskas ģenētiskās atšķirības.

Ģenētiskās atšķirības starp rasēm un vienas tautas pārstāvjiem ir zinātnisks, bet nevis morāles jautājums. Diemžēl vācu fašisti ar savu rasu teoriju tā iebiedēja cilvēkus, ka jebkurā sarunā par rases jautājumiem cilvēki tūlīt ieņem ne tikai atturīgu pozīciju, bet nekavējoties saskata šovinismu un rasismu. Cilvēki joprojām nespēj saprast, ka rasu atšķirību pētniecība nenoved pie rases iznīcināšanas.

Eigēnikas, ģenētikas, cilvēku genofonda evolūcijas izskaidrošanā „tautai” planetārā mērogā lielu ieguldījumu dod amerikāņu profesora Džona Gleda (*John Glad*) populārzinātniskā grāmata „Cilvēka evolūcijas nākotne: eigēnika 21.gadsimtā”. Grāmata jau ir izdota daudzās valodās.

Grāmatas plašajā ievadā autors komentē mūsdienu sabiedrībā populārus mītus, kas maldina ļaudis. Populārākie mīti ir šādi.

Mēs atzīstam, ka dzīvnieki var būtiski izmainīties dažu paaudžu laikā. Taču mēs to aplami noliedzam attiecībā uz cilvēkiem. Mēs paši sev mulķīgi iestāstām, ka cilvēki tūkstošiem paaudžu laikā nav mainījušies un arī turpmāk nemainīsies.

Intelektuāli atzīst, ka esam evolūcijas produkts. Taču intelektuāli maldīgi atzīst arī to, ka cilvēks ir vienīgā būtne, kas vairs nav pakļauts evolūcijai. Tas nav pareizi.

Tiek aplami atzīts, ka cilvēka iedzimtās spējas neietekmē šķiru veidošanos, jo šķiras veidojas nejaušības rezultātā vai mantošanas privilēģiju rezultātā. Publiski tiek noliegtas intelektuālā koeficienta (*IQ*) atšķirības dažādās šķirās. Tas nekādi neatbilst īstenībai.

Radīta ir intelekta akadēmiskās testēšanas industrija, taču iegūtajiem rezultātiem nepievērš nekādu vērību un neizdara nekādus secinājumus. Tas galvenokārt attiecas uz ASV, kur kaislīgi mēra *IQ* gan jauniem, gan veciem cilvēkiem.

No paaudzes uz paaudzi ģimenes kļūst mazākas. Intelektuāli apdāvināti cilvēki visbiežāk neatstāj pēcnācējus. Taču mēs miermīlīgi ar to samierināties.

Faktiski esam radījuši kastu sabiedrību. Privilēģētākās kastas uzsūc talantus no mazāk privilēģētām kastām. Eksploatējot šos talantus, tajā pašā laikā mediji demagoģiski propagandē vienlīdzīgas iespējas visiem cilvēkiem. Daudzi tam notic un piedzīvo rūgtu vilšanos.

Deklarējam vārda brīvību un tajā pašā laikā naidīgi neļaujam stāstīt patiesību par ģenētiku un eigēniku, jo tas nav izdevīgi kādai sabiedrības daļai. Tas nav izdevīgi tai sabiedrības daļai, kurai ir vajadzīgi nedomājoši un paklausīgi radījumi – darba lopi.

Dž.Gleda grāmatā ir runa par draudošo katastrofu, kas agrāk vai vēlāk sagaida Rietumu civilizāciju, jo tās intelektuālais potenciāls strauji samazinās. Kā raksta autors, visiem ir skaidrs, ka panākumi mācībās un darbā nav iespējami bez noteiktām intelektuālajām spējām. Ne visiem ir šīs spējas un tāpēc ne visi var, piemēram, sekmīgi mācīties. ASV vidusskola ir visiem pieejama, taču 35% no amerikāņu jauniešiem nav spējīgi mācīties līdz 8.klasei.

ASV ir konstatēts, ka no tām sievietēm, kuras tiecas iegūt pēc iespējas augstāku izglītību, 20% atsakās no bērnu dzemdēšanas. Turpretī tās jaunās sievietes, kuras nemācās, dzemdē bērnus, jo saņem valsts pabalstu – jo vairāk bērnu, jo lielāks pabalsts. Tāpēc divdesmitgadīgajām mazizglītotajām sievietēm ir par 50% vairāk bērnu nekā augsti izglītotajām sievietēm 30 gadu vecumā, kad parasti viņām piedzimst pirmais bērns. Jo mazāks sievietes intelektuālais koeficients, jo ātrāk viņa sāk dzemdēt bērnus. Tāpēc var secināt, ka augsta intelekta gēnu koncentrācija samazinās, bet zema intelekta gēnu koncentrācija pieaug. ASV vienai trešajai daļai no 40 gadu vecām sievietēm ar labu izglītību un ienākumiem nav un acīmredzot arī nekad nebūs bērnu.

Statistika par abortiem arī neiepriecina. Divdesmitgadīgas sievietes ar vidusskolas atestātu abortu izdara 10 reizes biežāk nekā sievietes, kuras skolu pameta pirms 8.klases. Jo augstāka izglītība un lielāka alga, jo biežāk izdara abortu.

Kā norāda Dž.Gleds, ASV sociālā politika ir absurda. Nevienš nedomā par to, ka slepkavām, bandītiem, izvarotājiem, narkomāniem, hroniskiem alkoholiķiem nedrīkst atļaut vairoties. Jau senajā Grieķijā zināja, ka noziedzība un antisociāla uzvedība ir iedzimta izpausme.

Secinājums ir bēdīgs: mūsdienās nepārtraukti samazinās augsta intelektuālā koeficienta pārstāvju skaits. Citiem vārdiem sakot, sociums kļūst arvien dumjāks. Amerikāņu profesors domā, ka šodien vairs nav tāda līmeņa cilvēki kā Mečņikovs, Verdi, Lists, Čaikovskis, Tolstojs, Dikenss, Dostojevskis.

Arī kari iznīcina labākos, jo vecus, slimus un debilus neņem dienēt armijā. Izglītības saturs visbiežāk tiek pieskaņots visvājākajiem. Tāda pieeja valda ne tikai ASV, bet arī daudzās citās zemēs. Valsts likteni vēlēšanās praktiski izlemj analfabēti, pusizglītotie, cilvēki ar zemu intelektuālo potenciālu. ASV migrantu intelektuālais koeficients ir 1/3 zemāks nekā vidējais līmenis valstī. Tas pats būs arī migrantu pēcnācējiem.

Genofonda debilizācija, idiotizācija, kretinizācija mūsdienās ir acīmredzama. Sabiedrība, kurā it kā ir stabils vidējais intelektuālais koeficients, bet nav intelektuālie līderi un gudri cilvēki, ir nolemta pelēcīgai eksistencei, - tā ir garīgi nabadzīga un garīgi nīkuļojoša sabiedrība.

Mūsdienu medicīnas līmenis ir likvidējis dabisko atlasu, kad izdzīvo tikai stiprākie un gudrākie. No ASV dzimušajiem 98% nodzīvo līdz 25 gadu vecumam. Tas ir ļoti bīstami, jo tiek medicīniski nodrošināta dažādu slimību saglabāšanās genofondā. No 98 % ne visi ir veseli, taču viņiem var būt bērni. Mūsdienu medicīna glābj debilus, kuri agrākos laikos neizdzīvotu. Debiliem šodien var būt bērni. Viņus aizsargā „cilvēktiesības”, „neoliberālisms”, „politkorektums”, „demokrātija”. Kā brīdina Dž.Gleds, drīz puse no sabiedrības būs debila – idioti vai labākajā gadījumā intelektuāli atpalikuši cilvēki.

Autors piemēra atsaucās uz satraucošo stāvokli ASV ebreju diasporā. Ebreju ortodoksālajās aprindās radniecīgi tuvu cilvēku laulību rezultātā 10% bērnu piedzimst ar smagiem iedzimtiem defektiem, kas neļauj viņiem normāli dzīvot. Vairums no viņiem ir debili, kurus uztur valsts. Ebreju ortodoksālajās ģimenēs bērnu skaits netiek ierobežots. Kā saka, bērnu skaits ir atstāts Dieva ziņā. Daudzās ģimenēs tāpēc ir 8 un vairāk bērnu. Puse no viņiem parasti ir debili.

Kā skaidro Dž.Gleds, pēc II Pasaules kara kapitālisma un sociālisma zemēm bija viens mērķis – materiālās labklājības veicināšana. Tātad dominēja velme uzlabot cilvēku materiālo labklājību, tādā veidā padarot visus iedzīvotājus laimīgus. Gan kapitālisma, gan sociālisma zemēs valdīja vulgārais uzskats, ka laimi var nodrošināt vienīgi materiālā labklājība. Citu ideoloģisko mērķu

nebija ne vieniem, ne otriem. Eiropiešu civilizācijas trendi principā bija tipoloģiski identiski, neskatoties uz atšķirīgo politisko „iepakojumu”.

Arī demogrāfiskā virzība bija identiska. Gan kapitālisma, gan sociālisma zemēs strauji samazinājās dzimstība, jo fertilitātes koeficients noslīdēja zem optimālā 2,1 un tuvojās 1, 1 – 1,2 nenormālajai robežai. Lai tauta varētu pastāvēt, sievietei ir jādzemdē vismaz divi (2,1) bērni. Ja bērnu skaits ir mazāks, tad sākās tautas izmiršana.

T.s. tradicionālajās (pirmsindustriālajās) sabiedrībās bērni ir vecāku vienīgais sociālais atbalsts un vecākiem sniedz ekonomisko labumu. Jo vairāk bērnu, jo izdevīgāk vecākiem. Mūsdienu sabiedrībā ir pretēji. Bērni ir kļuvuši par ekonomisko slogu, jo traucē vecākiem palielināt patērēšanu un dzīves baudīšanu, kas ir vecāku dzīves mērķis. Lai ietaupītu līdzekļus, izdevīgāk ir dzemdēt mazāk bērnus, galu galā bērnu dzemdēšanu novedot līdz minimumam.

Rietumos kultūras antropoloģija pēc II Pasaules kara dedzīgi pievērsās egalitārisma slavināšanai. Egalitārisms ir utopiska mācība par visu sabiedrības locekļu vienlīdzību. Rietumu universitātēs sāka nepārtraukti skaidrot, ka cilvēki prāta ziņā viens no otra maz atšķiras un visi cilvēki saskaņā ar viņu iedzimtajām īpašībām ir vienādi. Cilvēku atšķirības nosaka tikai ārējā vide, izglītība, audzināšana. Citu faktoru nav. Lai visi cilvēki vienādā mērā kļūtu laimīgi, nepieciešams uzlabot dzīves apstākļus – ārējo vidi. Saprotams, tā ir ļoti aplama pieeja.

Zīmīgi, ka XX gs. beigās evolūcijas teorija netika aizliegta, taču sabiedrībai centās ieskaidrot, ka tā neattiecas uz cilvēkiem. Evolūcijas teorija attiecas uz visām dzīvajām radībām, izņemot cilvēkus. Tā, protams, ir evolūcijas teorijas greiza interpretācija.

Jocīga ir vēl viena pieeja: jo zinātne labāk izprot ģenētikas nozīmi (tātad to, ka starp cilvēkiem pastāv ģenētiskās atšķirības), jo sabiedriskā doma naidīgāk izturās pret ģenētikas atklājumiem un eigēniku. Sabiedrība it kā par katru cenu vēlas saglabāt noslēpumainību par cilvēka būtiskākajiem jautājumiem. Sabiedrība instinktīvi pretojās patiesībai par savu iracionālo stāvokli un savu iracionālismu cenšas saglabāt kā mistēriju.

Mistērija saglabājas. Taču zinātne jau ir daudz noskaidrojusi, palīdzot atbrīvoties no mistērijas. Pašlaik apmēram varam atbildēt jautājumam, kāpēc ir tik liela nesaprātīgu un amorālu cilvēku koncentrācija parlamentā, valdībā. Apmēram zinām, kāpēc mūsu dzīvi ietekmē aboltīņas, kalnietes, straujumas, cilinski un citi viņiem līdzīgi indivīdi. Apmēram zinām, kāpēc viens no portāla „Pietiek” stacionārajiem komentētājiem plānprātīgais postcilvēks ar pseidonīmu „N.Māstrihts” vairākos savos komentāros priecājās par cilvēku („okupantu”) nāvi lielveikalā „Maksima”. Līdz šim cilvēces vēsturē prieks par otra cilvēka nāvi tika uzskatīts par morāles visnecienīgāko līmeni. Visi tūlīt novērsās un kategoriski nosodīja tos, kuri priecājās par otra cilvēka nāvi. Priecāšanās par otra cilvēka nāvi tika uzskatīta par cilvēka visšausmīgāko rīcību. Pie mums „N.Māstrihtu” neviens ne tikai nenosodīja, bet gan koķetēja ar viņa izteikumiem par „okupantu” nāvi.

Cilvēka kvalitāte neveidojas tikai no ģenētiski mantotajām īpašībām. Cilvēka kvalitāti nosaka arī kultūra. Praktiski tas nozīmē, ka uz cilvēka kvalitāti atsaucās audzināšana, izglītība un attiecīgās kultūras garīgie un materiālie fenomeni.

Zinātnē nav vienprātība par to, cik procentu liela ietekme ir ģenētiski mantotajām īpašībām un cik procentu liela ietekme ir kultūras ietekmei. Taču principā ir skaidrs, ka kultūra var ļoti būtiski ietekmēt cilvēcisko kvalitāti. Protams, ja kultūras autori vispār vēlas to darīt, un kultūras autori ir ieinteresēti nemiīgi gādāt par cilvēciskās kvalitātes augšupeju.

Mūsdienu kultūras autori ne visai vēlas to darīt. Mūsdienu kultūras autori lepojās ar dažādām „brīvībām”, nepārtraukti aicinot cilvēkus maksimāli izmantot starptautisko cilvēktiesību garantēto brīvību visdažādākajos dzīves aspektos.

Turklāt mūsdienu kultūra izdomā jaunus „brīvības” veidus. Piemēram, anonīmo komentēšanu Internetā, kas neapšaubāmi ļoti veicina morāli nestabilu cilvēku publiskās aktivitātes un ļoti graujoši ietekmē sabiedrības morālo klimatu vispār. „Brīvību” glorifikācija hipnotizē garīgi visvājākos indivīdus, viņos uzkurinot visatļautības, morālās un sociālās bezatbildības un agresijas sindromus.

